

KARÁCSONYRA KÉSZÜLVÉ

„Most, hogy az ünnep közeledik, meglepetéssel észlelem, mintha még mindig várnék valamire. E napokban megesis, hogy elindulok az utcákon, megállok a kirakatok előtt, nézelődöm. Öngyújtó nem kell. Fényképezőgép, Victor Hugo összes művei, bőrben, zsebkés, melynek gyöngyház tokjában ötféle penge van, továbbá dugóhúzó, körömtisztító és pipaszurkáló is, nem kell. Semmiféle tárgy nem kell már, s ha jól meggondolom, lemondok Indiáról, Ausztráliáról és a Marsról is, ellenségeim cikkeit érdeklődéssel olvasom, s színházba lehetőleg egyáltalán nem járok. Mégis, valamit várok még. Annyi karácsony múlt el, egészen sötétek, s aztán mások, csillogók, melegek és szagosak, annyi ünnep, s még mindig itt állok, a férfikor delén, őszülő fejjel, tele kötelezettséggel és ígérettel, melyeket az Angyal sem tudna már beváltani; s még mindig várok valamire.

Néha azt hiszem, a szeretetre várok. Valószínűleg csillapíthatatlan ez az éhség: aki egyszer belekóstolt, holtáig ízlelni szeretné. Közben már megtudtam, hogy szeretetet kapni nem lehet; mindig csak adni kell, ez a módja. Megtudtam azt is, hogy semmi nem nehezebb, mint a szeretetet kifejezni. A költőknek nem sikerült, soha, a költőknek, akik az érzelmek és indulatok minden árnyalatát rögzíteni tudják szavaikban. A szeretetnek nincsen színfoka, mint a gyöngédségnek, nincs hófoka, mint a szerelemnek. Tartalmát nem lehet szavakban közölni; ha kimondják, már hazugság. A szeretetben csak élni lehet, mint a fényben vagy a levegőben. Szerves lény talán nem is élhet másképp, csak a hőben, a

fényben, a levegőben és a szeretetben.

Mindezt tudva, ez egyre zavartabb és bizonyosabb tudásban, nem tehetek mást, mint sorra járni az üzleteket, s vásárolni öngyújtót, illatszert, nyakkendőt és jegylyukasztót, gőzvasutat és Victor Hugo összes műveit. Tudom, mindez reménytelen. Mit csináljak? Az ember azt adja, amit tud. - írja Márai Sándor.

A szeretet ünnepe - így emlegeti a karácsonyt a legtöbb ember. S az ünnep közeledtével egyre inkább úgy tűnik, mintha a szeretet kifejezésére csak ez az egy ünnep lenne csak: eljött a szeretet ünnepe, most szeretni kell! Feltámadó lelkiismeret, elmulasztott alkalmak, egész éves mulasztások akarnak most tárgyokban, játékokban, finom ételekben valamit kárpótolni. Ilyenkor, sajnos gyorsan lelepleződik szeretet nélküli életünk, mert a legtöbben elkezdnek kapkodni, pánikszzerűen látszatmegoldásokkal pótolni mindazt, ami egész évben elmaradt. Aki ritkán éli meg, az nem tudja, hogy a szeretet egy bensőséges lelkiállapot. Egy mosolygó pillantás, egy kézfogás, egy simogatás, egy csók, egy ölelés, pusztán az, hogy csendben a másik mellett állunk, ezerszer több szeretetet rejt magában, mint amikor egy nagy csomó drága ajándékot a kezébe nyomunk valakinek. Óriási félreértés azt hinni, hogy tárgyak képesek közvetíteni azt, amit az életnek kell közvetítenie. De hogy írta Márai? „Az ember azt adja, amit tud.” Az ember igen, ennyit tud. De a karácsony nem az emberi szeretet, jó szándék, igyekezet ünnepe. „Nagyobb, nagyobb, ó, nagyobb a Titok!” (Reményik S.)

„Abban nyilvánul meg az Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszerűen Fiát küldte el Isten a

világba, hogy éljünk általa. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.”

(1János 4, 9-10.) Az Isten szeretete testet öltött Jézus Krisztusban, emberré lett értünk, hogy mi megismerhessük az igazi szeretetet. Ne engedjük, hogy az ünnepre tapadó talmi fény és ragyogás, a hamis romantika, a harsogó zene és a rohanás eltakarják előlünk a karácsony igazi tartalmát. A betlehemi jászolbölcsőben fekvő kicsinyke gyermek nem a „kis Jézuska”, akinek születése felett könnyes szemmel örvendezünk, aztán egy évig rá se gondolunk. Őröla ezt jövendölte Ézsaiás próféta: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” (Ézsaiás 9,5) A testet öltött Szeretet, Jézus Krisztus nemcsak az ünnepünknek tud és akar igazi tartalmat, fényt és melegséget adni, hanem életünk minden napján társunk akar lenni. „Kenyérnek jöttél éhező világba, Világosságnak sötét éjszakába, Fényes hajnalnak, örök ragyogásnak, Vak zűrzavarba bizonyos tanácsnak. Jöttél útnak, igazságnak, életnek... S kicsiny gyermekként jászolba fektettek, Jézus, Jézus!

Miért sýnylődnénk hát éhezve szegényen? Miért tévelyegnénk világtalan éjben, tanácstalanul és halálra váltan, és úttalanul a hazug világban, amikor Benned mindent megnyerhetünk, kis jászolod elé odatérdelhetünk, Jézus, Jézus!”

(Túrmezei Erzsébet: Miért?)

Áldott, békés Karácsonyt!

Orosz Béláné Farkas Réka